

### VARÁZSLATOS KASTÉLY

Móricz Zsigmond késői írásai között több olyan van, ami a valóságon alapul, de megírásakor novellisztikai elemeket vesz fel, vagyis az író a való világ hosszabban tartó eseményeit a stílus eszközeinek erejével megélenkíti, megrövidíti, felruházza olyan asszociatív elemekkel, melyek a megtörtént és elmondott eseményeket jobban beágyazzák a tudatba.

Nos, ily módon én is megkísérlem, hogy mondjuk 20 percnyi olvasás keretében elmeséljem három, húsz évvel ezelőtti emlékezetes írországi nap történetét egy tündökletes kis kastélyban. Zimankós novemberi hajnalban indultam útnak Dublinból északnyugat felé, Volkswagen Golf kocsimon. Olyan sötét volt, hogy amikor pitymallott, még a nap kivetítő égi fonalát sem lehetett látni a túllfüggönnyet képező esőtől. Az égi harmat végigkísért egész utamon, délután az útszéli tavak felszínét is elakarta, délután azt a forrást is belepte – egyébként jól ismerem –, amely egy ponton, mint valami későkeresztény csoda, fölfelé folyt. A dolog nyitja persze az volt, hogy egy az útjában álló kő a vizet megdobta, hátrálásra kényszerítette, addig, amíg egy kis tó nem keletkezett, mely lefelé folyást eredményezett. Akkor aztán a csoda megismétlődött.

Vacsoraidőben értem a kastély bejáratához. Az autót le kellett parkolni, a kerítésen innen, mert a kapu, amit a 17. század közepén kovácsoltak, még lovaskocsinak is szűk lett volna: gyalogosnak vagy lovasembernek való volt. Kampók jelezték, hol kellett akkoriban lenyergelni. A nyikorgó kaputól hársfasor menti gyalogút vezetett a kastélyhoz vezető kettős, egymásba kapcsolódó lépcsősorig, azon fel a cinterembe vezető bejáratú ajtóig. Ott egy kiterjesztett szárnyú kőgriff várakozott. Mivel két donjonján ködlámpa, a bejárat fölött lampion világított, az épület körvonalai legyőzték a sötétséget, harmonikus nyolcszögletű formát mutattak.

A fogadóteremben egy páncélos vitéz fogadott, keze kardmarkolatán nyugodott, sisakrostélyán belül mécses égett, kísérteties jelleget adván a vitéznek, illetve a páncélzatnak. Vele szemben a falon ölnyi címer lógott, alatta a G. család jelszava, gótikus betűkkel kicirkalmazva: „L’audace”. A terem közepétől csillagalakban futó perzsaszőnyegek a kastély többi szobáihoz vezettek, a tölgyfaajtók előtt mór figurák álltak, jobbjukban öles fáklyák, azaz gyertyatartók, melyekben égő gyertyát tartottak. Én egyenesen mentem a szemközti ajtóig honnan meleg, párolgó leves szag áramlott felém. A kiskonferencia résztvevői tányérsörgéssel üdvözöltek: „Már azt hittük, elnyelt a kőd.” – mondta Sean, a nyurga korelnök. A nyájas házigazda, azaz a kastélygondnok, majordomo, turistakalauz helyet szorított nekem a konyhaasztalnál. „Az egykori nagy ebédlőt összkomfortos szobává alakítottuk át, így tágítván a kastély lehetőségeit.”

„Még nem fogtunk bele a tanácskozásba” – szólt Marie, a vendégek egyetlen nőtagja, mivel rád is vártunk, Vilmosra is. „Körülpillantottam, az ulsteri illetőségű tanácsos, O’Vilmos, egy egyébként ferdeszemű, ferdenyakendős bár borotvaéles eszű úr hiányzott. Akkoriban vezették be az egyetemeken a tanácsos intézményét, aki tituláris professzor volt, de elő nem adott, hanem hallgatott. Hallgatta az egyetemisták panaszait, igyekezett a veszekedéseket levezetni és próbálta megoldani a felmerülő kényes helyzeteket. Ami engem illetett, én könyvtár igazgató voltam, nem pedig kinevezett tanácsos, de a provost egyetemünkön rám bízta – ideiglenesen a tanácsos feladatait is. Igyekeztem megfelelni eme megbízatásnak, nemrég békésen szétválasztottam egy diákpárost, akik a könyvtár egyik asztalára állva püfölték egymást, úgymond, politikai okokból. Az egyik fanatikus katolikus volt, a másik vérmes protestáns. Olyan időket éltünk, amikor az ilyen csaták hazafias cselekedetnek számítottak, mindkét részről. És nem is a békítés volt a legkényesebb feladatomban.”

Asztalbontás után bevonultunk a cinterembe a carrarai márványból faragott kandalló elé, melyben öreg fahasábok pattogták ki magukból az eltelt évszázadok helyi titkait. A gondnok felesége, gömbölyű ulsteri asszony, behozta a gőzölgő kávét, a gondnok elkészönt, de még egy-két szót vetett oda nekünk a kastély egykori urairól. „Lord G. a ház egykori ura a filmkirályok egyike volt, tehát pénzét, nemességét nem örökölte. A kék vér Lady G., Evangeline asszony ereiben folydogált, kinek ősapja építtette ezt a barokk, de valójában eklektikus, szeszélyes stílusú kastélyt.”

P. megköszörülte a torkát. Rövid emberke volt és rőthajú, egy fehér Alpha Rómeo boldog tulajdonosa, ki nek ötletei, mint a kandallóban pattogó hasábok szikrái, felénk röppentek, akik körülültük a tűzhelyt. „Tekintettel arra, hogy későre jár az idő, ne fogjunk bele a dolgok nehezebe – hagyjuk ezt holnapra, mikor Vilmos is itt lesz – hanem, mivel nemrég múlt el a halottak napja, számoljunk be legemlékezetesebb kisértet történeteinkről.”

Hát igen, katolikus, protestáns, ateista, mindegy: az ír hisz a szellemjárásban. Ezt sugallja hosszú nemzeti-szigeti genealógiájuk. A kelták halottkultusza legendás volt és maradt. A New Grange nevű ötezer éves barlangsíris a halottkultusz kifejezője, a mai zarándoklat oda is szellemidézés.

James Bond, társaságunk legfiatalabb tagja emelkedett szólásra: „Felvilágosult ember vagyok, mondhatnám voltaire-iánus, tehát a szellemekben nem, csupán a szellemiségben hiszek.” Acélkék tekintetét a címe mellett mellképre vetette, ahol fehér parókában, huszárdolmányban díszelgett egy ős, aki láthatólag a Bercsényi huszárezredhez vonult be egykor, Frankhonban. 007 (ez csak a beceneve volt, daliás termete miá) így folytatta: „A minap beteg voltam, és lázálomban megjelent előttem halott édesanyám, megfogta lázas kezemet, és azt mondta: fiam, egyél nap mint nap 3 deka élesztőt, és gennyes daganatod lelohad.” Így cselekedtem, felépültem.

Bendő ráduplicált. Kedélyes angol úr volt a javából a sok ír között, aki már vagy harminc éve írta PhD doktrátusát az egyiptomi vallásról. Tudott arabusul, és folyékonyan olvasta a hieroglifákat, ám temperamentumához jobban illett a tanácsosi beosztás a sziget legelőkelőbb egyetemén. „Amondó vagyok” – mondta Bendő és kerek hasára ütött, hogy hallgatni kell az álmokra. Én ugyanis megálmodtam a sorsjegy 11, 22, 43, 59, 29 számait, az 1-es pótszámmal együtt, és ki is húzták ezt a számsort az angol lottón...”

„Hát akkor miért vesztegeted meggazdagodott magadat a szegény sorsú tanácsosok között? – kérdezte Sean, a nyurga korelnök.

„Azért” – felelte búsan Bendő, „mert a nyerő számokat az angol lottóban húzták ki, én pedig az itthoni lottóra tettem.

Kegyetlenül neveltünk, az egyik karos gyertya ki is aludt a mór kezében. Marie felállt, lábujjhegyre állt, és öntevékenyen kis kecses párizsi Le Monde öngyújtójának lángjával feltámadásra sürgette a füstölgő kanócot. „Ha hiszitek, ha nem, éppen ez emlékeztet engem Seamus bácsi halálára, ravatalára. Nagybátyám özvegyember volt, haladott kora ellenére minden téli alkonyatkor kilovagolt, hogy százholdas farmjának esti rendjét, nyugovóját ellenőrizze. A teheneket az istállóban, a juhokat az akolban, a disznókat az ólban. Néha, a lovastúra után lovát a helybeli kocsmáshoz kötötte, hol lehajtott egy-két Guinnessst és elbeszélgetett a szomszédos farmerekkel. Ezért tehát nem is aggódtam, mikor november első vasárnapján nem tért vissza időben, hogy vacsoráját elköltse. A vacsora Guinness stew volt, én főztem, elköltöttem a magam adagját, aztán lefeküdtem aludni. Éjfélkor a banshee sikoltozására ébredtem...”

„Nem kuvik volt az, történetesen” – kotyogtam bele a mondókába, mert már tudtam azt, hogy az íreknél a banshee halált jelző kísértetet jelent.”

„Nem” – csattant fel határozottan Marie, aki egyébként maga volt a választékos elegancia. Barna burberry kosztümöt viselt, cobolyprém gallérral, krokodilbőr körömcipőt és kígyóbőr táskát. A férje jól menő ügyvéd volt, telt mire. „Mert hiszen amint a banshee elhallgatott, megszólalt a kuvik. Egy meg egy az kettő, tehát tudtam, mert a két szószóló értésemre adta, hogy Seamus bácsit baleset érte. Hajnalban megtalálta testét a béres, nagybátyám leesett a lováról, fejét betörte egy terméskő.”

„Kedves Marie” – kíváncsiskodott a nyurga Sean – „hogyan jönnek ide a ravatal gyertyái?” „Úgy, hogy másnap a szalonban fölpravataloztuk az öreg megmosdatott, beolajozott testét, de az őrtálló gyertyát hatszor is meg kellett gyújtanom, mert minduntalan elaludt.”

„Rajtad a sor” – fixíroztam Seant.

„Ami engem illet, én nem a kísértetektől tartok, azok ártalmatlan árnyak, hanem a feleségemtől. Kardos aszszony, nappal – ha otthon vagyok – uralkodik fölöttem, éjszaka meg úgy hortyog, hogy csak helyel-közzel tudok aludni.

P. emelkedett szólásra, hogy jobban lássuk. Ő ült legközelebb a tűzhöz, megpiszkálta, a fujtatóval magasra lövelltette az ellassuló lángokat. Aztán a kis vörös zseni kihúzta magát teljes 169 centes magasságában, pödört egyet tüskés bajszán, majd rákezdte: „Málcsi néném túllépte már a hét ixet, mikor megütötte a szél. Olyan sebesen, mint a gyorsvonat. Kihívtuk az orvost, a halottkémét, megkaptuk a halotti bizonyítványt, és ahogy illik,

Málcsi néni tuskó testét fölpravataloztuk a nappaliban. Megindult a dínom-dánom, vagyis a Wake, a halotti tor, mindenképpen a legjelentősebb ír multság. Nyitott koporsójában feküdt a néném, körötte, hét égő szálás gyertya, minden betöltött évtizedre egy. Együtt volt a család, a legjobb barátok, francia bort ittunk a halott lelki üdvé- re. Összecsendültek a poharak. A csendülésre Málcsi néni fölült a koporsóban és így szólt: „Kinek a születésnap- ját ünnepeljük ezekkel az égő gyertyákkal?”

Bendő Bill szájából kiesett a pipa, úgy nevetett. Aztán beleverte a hamut a tűzbe, ismét megtömte a csibukot, és egy, a napi újságból sodort fidibusszal rágyújtott, pöfékelni kezdett. Bejött a háziszolga (kertész, portás, min- denes) egy fáskosárnyi fahasábal, megrakta a parázssá vált tüzet, és bejelentette: „Hölgyeim és Uraim, ki inna egy kis házi poitint, mely igencsak kedvcsináló és ajánlatos a takarodó előtt?” Máris hozott egy pókhálós butéli- át és hat likőrös metszett ülomkristály poharat: „Majmuna istenasszonyra” – szólt Bendő, alias Bill és kiürítette poharát. Köhintett. Az ír kisüsti erős volt. „Ki az az istenasszony?” – kérdezte James Bond. A kis vörös tudor rá- felelt: „Az Álomtündér, Írthonban. A skandinávok homokhintő embernek hívják.” Aztán hozzám fordult: „Tom, te még tartozol egy természetfölötti történettel!”

Kötélnek álltam. „Nagyapám mesélte, aki huszártiszt volt, Isten nyugosztalja. Csütörtök esténként kártyázott a tiszti kaszinóban...”

„Nyert is?” – kérdezte a cobolyprémes Picurka, keresztnevéen Marie.

„Hol nyert, hol vesztett. Egyszer elvesztett húsz holdat az atyai örökségből, másszor meg elnyerte báró P. min- den pénzét. (Igaz, nem sok volt már neki, mert pechvogel volt, rendszeresen veszített) Azt mondja ez az éhenkő- rász P. báró leverten a nagyapámnak: „Józsi, elnyerted minden pénzemet és még tartozok is neked ötszáz arany- nyal. Minthogy ezt soha nem tudom megadni neked, pirkadatkor főbe lövöm magam.” Mire nagyapám: „Ez os- tobaság lenne tőled Teofil. Remekül főzöl, a kártyapartnernek is tanúsítják. Felfogadlak egy évre szakácsnak, öt- száz korona lesz a fizetésed, lefőzöd a tartozásodat.” Így is lett. No de túlvilági történetet vártok még evilágban tőlem.

Nagyapám két másik ferbli partnere, Feri és Géza, szintén huszártisztek, folyvást azon vitatkoztak, van-e túlvil- ág, s ha van, vissza lehet-e onnan jönni kísérteni? Megfogadták, hogy aki előbb meghal, az minden igyekezettel jelt ad az élőknek. Történt aztán, hogy Géza leesett a lóról, nyakát törte. Rendben eltemették. A rákövetkező csü- törtökön nagyapám számon kérte Feritől: kapott-e jelet a szellemvilágból Gézától? Hát egyelőre nem kapott. De biztos volt magában, a maga hitetlenkedő igazában, és felajánlotta, hogy éjfélkor kimegy Géza sírjához a temető- be, ott a sírhalomba döfi a kardját, aztán visszajön a kaszinóba. Várták, várták, nem jött vissza. Reggel ott találták a sírnál holtan, kardjával véletlenül köpönyege sarkát is leszúrta.”

A szobám álomszép volt, a megboldogult Lady G. egykori budoirja. A halványkék kárpiton kínai festmények díszeltek, a sarokban egy eredeti ming váza (vagy annak élethű utánzata.) A kandallóban pislákol a tűz, mi- vel a kastély felújításakor bevezették a padlófűtést, a szoba közepén színes velencei csillár tükrözte a tükörasztal- on álló égő gyertya fényét. A szoba két pillangószárny alakú ablaka egy-egy tóra nyílt, melyeket persze reggel a ritka napfény beköszöntésekor tudtam igazán szemrevételezni. A kakukkos órát is ekkor pillantottam meg a sa- rokban. Nem volt felhúzza. Felhúztam. Még reggeli előtt körülnéztem a kiskönyvtárban. A csillártól két lábnyira csigalépcső vezetett a szobaközépi balkonra, hol megannyi fehér polcon megannyi színes könyv sorakozott, va- lamennyi valamelyik 20. század eleji angol amerikai szerző műve. Belelapoztam egy Evelyn Waugh könyvbe, el- olvastam egy oldal Steinbecket és Kosztolányi angolra fordított Néró könyvének bevezetőjét, és leemeltem Ge- orge Mikes (az angliai magyar humorista) How to be an Alien c. könyvét. Ha a konferencia unalmasnak ígérke- zik, majd azt olvasgatom.

Ám, ítélik meg kedves olvasóim önök is, mert énszerintem a konferencia felettébb érdekesnek bizonyult. A tetszés szerint elkígyózó reggelinél (a konyhában) megjelent egy szöske, Évának hívták, és a távolmaradó Vil- most helyettesítette, azaz, mint ő mondta, Vilmát. A Szöske veszettül csinos volt, és még negyvenen innen, míg mi, a többiek, a késő negyveneseket, korai ötvenéveket tapostuk. Szöske testhezálló, aranszínű sziporkázó se- lyemruhát viselt, pántos arany cipellőt és harangnak kiképzett arany fülbevalót. Az orra fitos volt, mint az oltár- képeken a puttóknak, a hangja csilingelt, mint egy tovasikló lovasszánkó egy téli reggelen, a bőre olyan fehér volt, mint a felvert tojásfehérje. Elmondta, hogy ő mint helyettes, az „egykori” Vilmost képviseli, akit most megope- rááltak, de ha legközelebb viszontlátjuk: hívjuk Vilmának.

A konferencia célja ugyebár az volt, hogy eszmét cseréljünk a nehezen kezelhető esetekről. Gondoltam, bár nem mondtam, hogy immáron a tanácsos Vilmos-Vilma konzervatív emberek között ugyancsak nehezen kezelhetőnek bizonyulna. Picurka előállt a maga nehéz eseteivel. A pálmát egy végzős motoros örült vitte el, aki se szó, se beszéd, BMW-jén behajtott az egyetemi aulába. Nyurga példabeszéde arról szólt, hogyan kell a tolvajokat kezelni, akik az egyetemi tárgyalóterem falairól leakasztják és köntösük alá rejtik a festményeket. Bill fölemlegett egy ifjút, aki egy teljes fél éven át ingyen kosztolt a menzán, vagyis fizetés helyett megannyiszor kirohant az étkezdéből. Rőtszakáll igen kényes esetet ecsetelt. A tornateremben, záráskor, egy egybekapcsolódó párra akadtak, akik akkor sem tudták elhagyni a gumiszőnyeget, amikor az őr rájuk dörrent: „Mint a kuttyák” – mondta tüskös kollégának, és hozzá vakkantott egyet: „Aztán hívtuk a szanitécet.”

007. alias James Bond egyszer lefülelt egy hamis hitelkártyákkal dolgozó diákbandát, akik megkárosították („csaknem kifosztották!”) az egyetemi könyvesboltot.

Én elmeséltem a fölrobbantott levél történetét. Egy évben egyszer vagyok beteg, akkor jött a levél valamelyik északi terrorista szervezettől, nevemre. Igen, kissé félrebetűzték, Tómas Kaldebró volt a borítékra írva. A levelet átvették az egyetemi rendőrök, akik kihívták a katonai anti-terror brigádöt, nyolcan jöttek egy harcokcsival, és a levélkét a könyvtári épület mögötti réten fölrobbantották. Másnap megkaptam a papírronsokat.

„És ki ebben a történetben a nehéz eset? – kérdezte a Szöszeke, aki északír hölgy lévén vélhetőleg érintve érezte magát.

„Kettő. A terrorista, aki megcímezte a levelet és jómagam, aki nem bontotta fel. No és magácska?”

Szöszeke nagyot sóhajtott. „Engem az irodámban október elején letámadtak. A portás murugya fia meg akart erőszakolni Ebédidő volt, senki a közelben. És én nem sikítottam, a veszélyt mégis elhárítottam.”

„Hogyan?”

„Azt mondtam: Rajta, fiatalember. Ha maga is AIDS-es akar lenni... Elrohant.”

Megérkezett a pszichológus, hogy tesztek alá vessen bennünket. Brendának hívták, fiatal volt, de szigorú, mint egy középkorú Vesta szűz, aki életét és szüzességét a tűz ébrentartására pazarolta. Nem jött üres kézzel. Tarolyában filmvetítő, filmek, színes kartonlapok, fekete-fehér fényképek. Emlékezzünk, még a számítógépes korszak elején járunk, mobiltelefonok ha voltak is, nem terjedtek el, és a TV nézés mellett még néha olvasásra vete-medtek az emberek.

Dr. Miriam mindenkit kikérdezett, és mindenkire igyekezett rábizonyítani, hogy nincs igaza, mert állításai attól függenek, hogy honnan nézi a dolgokat. Kezdtük azzal, hogy egy-egy ívet kellett kitöltenünk leírva azt: mi hogy viseljük a nehéz emberek viselkedését, és milyen megoldást alkalmazunk a felmerülő baj elhárítására. Nyurga leírta, hogy ő a világ leggyávább embere, tehát elszalad a helyszínről és segítséget hív, Picurka hitt a sírva fakadás hatásában; Rőtszakállnak volt egy vészcsengője; James Bond nem tudta ívét idejében kitölteni; a pocakos Bill pedig a bűnözőnek megoldásként felajánlotta tanácsosi karosszékét, hadd lássa az ipse, milyen nehéz dolog az ítélethozatal.

Dr. Miriam mindent elolvasott, mindent kifogásolt. Vastagkeretes szemüvege mögül újabb és újabb fekete-szemlővedékeket pörkölt a vergődő tanácsosokra. Aztán én következtem. „Jól értsem ezt” – kérdezte -, amit maga írt, hogy a férfiakat seggbe rúgná, s nőknek kezét csókolna? Miért ez a kivételezés?” Nos hát dr. Miriam velem nem jutott messzire, mert megmagyaráztam, hogy a leghatásosabb módszert alkalmaznám a deviánsok kezelésére. A férfiakat megijeszti a fenékberúgás, a nőket megszelídíti a kézcsók.

A következőkben a pszichológusnő levetítette Henry Fonda Tizenkét dühös ember című filmjét, amely ugyebár arról szól, hogyan ért félre egy állítólagos büntényt tizenkét esküd. Bár a filmbeli esküdtek egy hosszú procedúra végén kihozták a gyanúsított fiú ártatlanságát, dr. Miriam ezt a konklúziót is megkérdőjelezte.

Asszociációs ábravizsgálat következett. Annak idején Kozmutza Flóra is élt ilyenekkel, József Attila gondolatait vizsgálta, Rorschach-tesztnek nevezte az ilyesmit. Dr. Miriam először fölvetített néhány absztrakt képet, majd személyről személyre szállva megkérdezte, mi jutott az illetőnek az ábrákról eszébe. Nyurgának a felesége jutott eszébe. Rőtszakállnak Málcsi néni, Bendőnek a kuttyája, akit Főhercegnek hívott, a Szöszeke, azaz Fitzgerald kisasszony a férjére gondolt (aki kétóránként felhívta), Picurka egy Picasso-képet vélt fölfedezni a saját ábrájában, én egy tintapacát. Dr. Miriam cernája elszakadt, amikor a második ábrára is ugyanezt mondtam. Nem hazudtam, és nem igyekeztem vele kitolni. A paca az paca.

Este, vacsora után így szólt a kedves gondnok: „Ha a résztvevők beleegyeznek, akkor az egész társaságot végigvezetem a kastély mindegyik vendégszobáján.” Készséggel igeneltünk.

A nyolcszögletű épület keleti fekvésű szobáját Bendő foglalta el. Ez megfelel a mi magyar fogalmaink szerint az úriszobának. Nagy, oroszlán lábakon álló mahagóni íróasztal állt a szoba egyik sarkában, a másikat egy biedermeier üveges könyvszekrény foglalta el, tele a filmszakma könyveivel. „Ez volt Lord G. dolgozószobája.” A cordovai bőrrrel bevont íróasztallal szemközti falon nagy plakát, melyen Clarke Gable szorongatja partnernőjét, azt hiszem, Vivien Leight.

A nyugati fekvésű szobát James Bond foglalta el. A pamlagon és az éjjeli szekrényen kívül itt csupán fegyverek sorakoztak, állva vagy felakasztva, vagy falnak támasztva. A sarkokban íjak, dárdák, alabárdok, a falon egy tucat kard a sheffieldi acél pengétől az ankarai jutagénig, török gyilkok, kakasos pisztolyok, kis mordályok, karabélyok. Egy szekrényben vadászpuskák sörétes Elton, Manlicher, Winchester. „Lady G. édesatyja, Sir Michael H. nagy vadász volt és fegyvergyűjtő.” – kommentált a gondnok.

A tróféák egy része a cinteremben volt, a többi P., a Kis Vörösünk falait ékesítette. Volt ott gnú szarv, szarvasagancs, vaddisznó agyar, kitömött krokodil és egy sörényes oroszlánfej. A szobában keresztben egy függőágy is lógott, de kollegánk, láthatólag, a fiókos ágyat választotta. Szőnyeg helyett egy medve bőre és két farkasbőr borította a padlót, és valamelyik enyhe pézsmaszagot árasztott.

Nyurga tanácsosunk egy olyan szobába került, melyre a gondnok azt mondta, hogy „nem mindenkinek az ízlése szerint van berendezve. Sir Michael H. fiatalabbik fia legényember volt, s ha itt vizitált nővérénél, ebben a szobában lakott, amit ő maga rendezett be.” Hát igen, ez a szecessziós modernség, illetve ez vala a bútor expresszionizmus a huszas években. A bő pamlag egy vastag alsó és felsőajak formájában volt kiképezve. A két öblös karoszekék, testszínűek, a női feneket mintázták, a sublóton a terítő különböző színű és méretű melleket mutatott, mozaikszerűen kirakva. A szekrényajtó belső falán egy csontváz dombormű, az állólámpa búrja koponyacsont volt, illetve, megkopogtatván, pasztiknak bizonyult. Két szív alakú bőrsámlí zárta a bútorok sorát.

Szöszke és Picurka a két egymás melletti szobát kapták, azonosan berendezve. Halvány rózsaszín kárpit, halványlila szőnyegek, kecskelábú pipere asztal, empire stílusú székek, a falon családi fényképek (azonos személyek, különböző felvételek) egy-egy díszes rokokó sarokasztal, rajta balettező porcelánfigurákkal, japán cseresznyevirágos állólámpák és egy-egy viktoriánus szekrény. A sarkokban pávatollas legyezők álltak. „Két iker unokatestvér szobái.”

Végül elérkeztünk az én szobámhoz. „Ez volt Lady G. kedvence” – mondta a kopaszodó gondnok, és tiszteletteljesen meghajolt.

„És miért éppen én kaptam ezt a gyönyörű ékszerdobozt?” – bókoltam a szobának. A gondnok megköszöri a torkát:

„Hát, szóval... izé.. Lady G. olykor visszajár ide. Ez a kastély egyetlen olyan szobája, mely szellemjárással büszkélkedhet.”

„Hm. És mikor szokott jönni Lady G.?”

„Amikor a falióra- az, ott a falon – elüti a tizenkettőt. Az órát egyébként maga Lady G. vette Schaffhausenben.”

Nem tudom, mi vett rajtam erőt azon az éjszakán – hazaindulásunk előtt az utolsón – a kíváncsiság-e, avagy a szorongás – de le sem feküdtem addig, amíg az óra el nem ütötte a tizenkettőt. (Még jó, hogy felhúztam.) Mikes György könyvét olvastam, melynek előzéklapján ez állt: „Lady G.-nek nagyrabecsüléssel, kis mitugrász híve, George Mikes.” Már akkor is szívesen emlékeztem Gyurira, aki egyik teniszpartnerem volt a Queens Clubban, ahol akkor lakott. Nem teniszezett jól különösen, de nehéz volt őt legyőzni, mert meccs közben ugrált, mint a szöcske. Olykor fetrengtem a röhögéstől. Mondjuk úgy éjjel egy felé abbahagytam az olvasást, az égő gyertyát felvittem a belső balkonra, levetkőztem, lefeküdtem, elaludtam. A Mikes könyvet az éjjeliszekrényemre tettem. Egy tompa puffanásra ébredtem, még csak nem is hajnalodott. A How to be an Alien a szőnyegen hevert.